

Det har ogsaa havt sine uheldige Virkninger. Jeg tænker derved paa ingen Maade paa det uheldige Tilfælde, der hændte ved Explosionen af nogle Lorpæder forleden; thi ligesaa latterligt, som jeg finder det, at det, der er passeret, fra anden Side er lagt os, Benstre i Folkethinget, til Last, ligesaa fjernt er det fra mig at ville lægge noget Ansvar over paa Kommandoen, saa længe noget Saadant ikke er oplyst. Men Virkningen har vist sig paa anden Maade, og det vil falde Enhver i Minde, der tager den Kundgjørelse i Haanden, der udkom den 29de Marts, og som omhandler denne Henlæggelse fra Hæren til Marinen. Sjældent har jeg set noget Afstykke, der i højere Grad har været, om jeg saa maa sige sat paa Struer, og som har foranlediget en saa indviklet Forvaltning som dette. Jeg skal ikke nævne disse forskjellige Ting, hvorledes det ene lægges under den ene Autoritet, og det Andet under den anden Autoritet, og denne igjen staa i Forbindelse med den første Autoritet osv.; det er en saa indviklet Administration, at man vist skal søge længe om noget Lignende. Vi have ganske vist udviklede Omsøbsdepartementer adskillige Steder i vor Administration; men jeg tror, man skal søge længe efter et saadant som dette. Det kommer Altsammen af, at man ikke har kunnet tilfidesætte Lovens Ordlyd, idet det Mandsskab, der er tillagt Sæminetjenesten, i Virkeligheden fremdeles maa være Ingenieur og staa under Ingenieurkorpsets Jurisdiktion, lige som det med Hensyn til Uddannelse og i andre Henseender maa være henlagt under dette Korps. Det viser sig her, hvad man har fattedes: man har fattedes Lovhjemmel til at foretage et saadant Skridt. Der er ingen Tvivl om, at havde en Lovhjemmel foreligget, saa vilde Administrationen af det forenede Sæmineresen ikke være bleven foretagen paa den Maade som ved Kundgjørelsen af 29de Marts. Jeg maa tilføje, at nogen ubøjs Betydning kan man ogsaa lægge dert, at, medens den kongelige Beslutning om dette Skridt allerede, saa vidt jeg erindrer, fattedes i Begyndelsen af Marts, udkom Kundgjørelsen, hvorved den fattes i Kraft, ikke før den Dag, Rigsdagen gik fra hinanden. Jeg er overbevist om, at Sæminetjenestens Løw ikke er blevet varetaget ved en saa kompliceret Administration, og ligeledes er jeg overbevist om, at det ikke er nogen ret Anvendelse af Loven af 28de Mai 1870, som den ærede Minister har gjort. — Det andet Punkt, jeg vil omtale, vedrører en anden Position paa Finantsloven, nemlig Lønningstillæget til Skolelærerne. Ærede Med-

lemmer erindre, at i tidligere Aar har der været ført adskillig Strid om Ministerens Ret til at tumle med Skolelærernes Lønninger og Lønningstillæg efter Godtbefindende. Det er her paa den stærkeste og tydeligste Maade blevet udtalt, at man ikke fandt, at den ærede Kirkeminister var berettiget til dette Skridt. Jeg skal minde om, at den Hjemmel, som den ærede Minister søger i Loven af 1814, har han i alt Fald ikke efter min Opfattelse og heller ikke efter Thingets Opfattelse kunnet finde dert, idet den engang vedtagne Skoleplan jo aabenbart i Genhold til Lovens § 55 maa staa ved Magt, og navnlig udtaler Lovens § 55, at den Forandring, det under visse Betingelser kan tilkomme Ministeriet at foretage, var indskrænket til at gjælde, naar Degnefaldene vare ledige. Derom stredes vi i Løbet af et Par Aar, og ærede Medlemmer ville erindre tydelig nok, hvormeget der derom forhandlede. Nu søgte man at faa givet Skolelærerne et almindeligt Lønningstillæg af Staten, og som bekendt lykkedes det isjor at faa et saadant gennemført vistnok efter Regler, som noget maa modificeres, da de i enkelte Egne af Landet have vist sig at virke mindre retfærdigt. Smidlertid blev et saadant Lønningstillæg gennemført, men ved Siden deraf er der nu fra Kirke- og Undervisningsministeriet udgaaet Paalæg til en Mængde Kommuner om at give yderligere Lønningstillæg af Kommunens Kasse, og det i et ganske andet Omfang end d.t., i hvilket der har været Tale om Lønningstillæg fra Statens Side. Dette har i den højeste Grad undret mig; thi saameget maatte man dog antage, at, naar det endelig var lykkedes at gjennemføre et Lønningstillæg fra Statens Side, maatte denne Strid være falden bort af sig selv, denne Strid om, hvorvidt Ministeriet var berettiget til af Kommunekassen at bevilge yderligere Tillæg. Men dette Tillæg er foretaget paa en Maade, der efter min Opfattelse staa i eklatant Strid med det Princip, hvorefter Skolelærerne have været Lønnede. Ministeriet udtaler derom, at i visse Egne af Landet skal ethvert Ombede, som ikke har en Reguleringssum af 1,500 Kr., forhøjes til denne Sum, og i andre Egne af Landet til en anden Sum, nemlig i Sjælland til 1,200 Kr. og paa Verne til 1,500 Kr. Derigjennem har Ministeriet ikke alene tiltaget sig Myndighed til at forandre efter Omstændighederne hvert enkelt Skolelærers Lønning, hvor særlig Erang kunde siges at være tilfælde, men har ad administrativt Vej indført et helt nyt Lønningssystem for Skolelærere. Det Lønningssystem, som bestaar i